

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 24 listopada 2004 r. utrzymująca w mocy poprzednią decyzję dotyczącą usunięcia przez Bank zaświadczenia o ukończeniu przez Skarżącego uczelni wyższej, złożonego przez ww. dla potrzeb realizacji umowy kredytowej.

Warszawa, dnia 24 listopada 2004 r.

GI-DEC-DS-255/04

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana X, o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 3 września 2004 r. (znak: GI-DEC-DS-182/04/385,384) odmawiającej uwzględnienia wniosku,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana X, zwanego dalej Skarżącym, w której zwrócił się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych o nakazanie w trybie art. 18 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, o usunięcie przez Bank zaświadczenia o ukończeniu przez niego uczelni wyższej, złożonego przez ww. dla potrzeb realizacji umowy z dnia 19 lutego 1999 r. „o preferencyjny kredyt dla studentów” (umowa nr xxxxxxxx). W przedmiotowej skardze Skarżący wniósł również o zwrócenie się do właściwych organów zarządzających Bankiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec kierownika jednostki Banku – wg Skarżącego – osoby odpowiedzialnej za bezprawne gromadzenie danych osobowych klientów Banku. W złożonej skardze Pan X podniósł szereg okoliczności, co do których Generalny Inspektor szczegółowo ustosunkuje się w dalszej części przedmiotowego uzasadnienia.

W sprawie zainicjowanej złożoną skargą, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujący stan faktyczny:

- 1) w dniu 19 lutego 1999 r. Skarżący zawarł z Bankiem umowę „o preferencyjny kredyt dla studentów” (umowa nrxxxxxxxxxxxxx),
- 2) w dniu 4 stycznia 2002 r., Skarżący zawarł z Bankiem aneks do przedmiotowej umowy, w myśl którego m.in., kredytobiorca – Skarżący - zobowiązał się do niezwłocznego powiadomienia banku o ukończeniu studiów (§ 6 ww. aneksu do umowy),
- 3) Skarżący złożył w Banku zaświadczenie Uniwersytetu Warszawskiego (wystawione w dniu 28 marca 2003 r.), w którym wskazano, iż do dnia 30 września 2003 r. Skarżący powinien ukończyć studia wyższe,
- 4) Skarżący ukończył studia w dniu 26 czerwca 2003 r. Powyższe wynika z kopii zaświadczenia o stanie odbytych studiów przez Skarżącego - załączonej przez Bank do akt niniejszego postępowania,
- 5) w dniu 27 listopada 2003 r. pracownicy Banku poinformowali Skarżącego o obowiązku dostarczenia do Banku dyplomu ukończenia przez niego uczelni wyższej, natomiast Skarżący nie przedłożył Bankowi dyplomu ukończenia studiów wyższych, przedstawił natomiast zaświadczenie Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 22 grudnia 2003 r. o uzyskaniu przez niego absolutorium, jak również o złożeniu egzaminu magisterskiego i uzyskaniu tytułu magistra w dniu 26 czerwca 2003 r.,
- 6) zaświadczenie o absolutorium, zdaniu egzaminu magisterskiego i przyznaniu Panu X tytułu magistra, posłużyło Bankowi do ustalenia terminu rozpoczęcia spłaty kredytu oraz naliczenia prawidłowej wysokości należnych odsetek. Bank wskazał również, iż dane zawarte w zaświadczeniu nie są przetwarzane w celu innym niż wynikający z przedmiotowej umowy kredytu,
- 7) w dniu 12 sierpnia 2004 r. Bank wypowiedział Skarżącemu umowę „o preferencyjny kredyt dla studentów” (umowa nr xxxxxxxxxxxxxxxx).

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu 3 września 2004 r. wydał decyzję administracyjną (znak: GI-DEC-DS-182/04/385,384), w której odmówił uwzględnienia wniosku Skarżącego.

W dniu 20 września 2004 r., w ustawowym terminie, Skarżący złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzją Generalnego Inspektora Ochrony

Danych Osobowych. W niniejszym wniosku Skarżący podniósł, iż przedmiotowa decyzja została wydana z rażącym naruszeniem przepisów prawa.

Zdaniem Skarżącego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych dokonał błędnej wykładni § 9 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 września 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad, trybu i kryteriów udzielania, spłacania oraz umarzania kredytów studenckich i pożyczek studenckich, wysokości kredytu studenckiego i pożyczki studenckiej, warunków i trybu rozliczeń z tytułu pokrywania odsetek należnych bankom od kredytów studenckich oraz wysokości oprocentowania pożyczki i kredytu studenckiego spłacanego przez pożyczkobiorcę lub kredytobiorcę (Dz. U. Nr 126, poz. 835 z późn. zm.). Skarżący podniósł również, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie posiadał kompetencji do stosowania przepisów innych niż przepisy ustawy o ochronie danych osobowych. Natomiast, w przedmiotowej sprawie zachodziła „konieczność zawieszenia postępowania na czas wyjaśnienia kwestii prejudycjalności”.

W uzasadnieniu do wniosku Skarżący wskazał, iż nie miał wpływu na brzmienie umowy „będącej przedmiotem oceny GODO”. Dlatego też, przedmiotową umowę należy traktować jako wzorzec umowny, którego niejednoznaczne postanowienia, stosownie do treści art. 385 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), powinny być tłumaczone na korzyść konsumenta (Skarżącego). Ponadto, w ocenie Skarżącego przedmiotowa umowa nie spełnia wymogu transparentności wzorca. W uzasadnieniu Skarżący wskazał również, że poprzez sformułowanie „powiadomienie o ukończeniu studiów” nie należy rozumieć konieczności udokumentowania powyższego faktu. W umowie nie wskazano bowiem w jaki sposób Skarżący miał dokonać powyższej czynności, tj. nie wskazano, czy miało to nastąpić w formie pisemnej, ustnej, czy też inną szczególną drogą.

Skarżący zarzucił jednocześnie Generalnemu Inspektorowi, iż błędnie przyjął w zaskarżonej decyzji, że ciężar udowodnienia okoliczności ukończenia przez niego uczelni wyższej spoczywa na Skarżącym. We wniosku wskazano bowiem, iż przedmiotem dowodu jest każdy fakt mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (fakty, które tworzą prawo). Natomiast, w ocenie Skarżącego, dostarczenie zaświadczenia o ukończeniu przez niego studiów nie jest faktem, który tworzy prawo do rocznej karencji w spłacie kredytu; nie jest to również fakt istotny w sprawie. Dlatego też, w niniejszej sprawie przepis art. 6 Kodeksu cywilnego nie znajduje zastosowania.

Skarżący podniósł również, iż przepis art. 51 Konstytucji stanowi, że nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego

osoby. Generalny Inspektor uznał tymczasem w zaskarżonej decyzji, iż Bank jest uprawniony do przetwarzania danych osobowych Skarżącego zawartych w oświadczeniu na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej. Ponadto, Skarżący podniósł, iż w żadnym przepisie ustawy o ochronie danych osobowych nie znajduje się podstawa prawna do samodzielnego rozstrzygania spraw na podstawie innych przepisów niż ustawa o ochronie danych osobowych. W uzasadnieniu wskazano bowiem, iż tylko przez przeoczenie ustawodawca zapomniał dopisać w treści art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, że „chodzi o przepisy ustawy o ochronie danych osobowych”. Zdaniem Skarżącego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie jest uprawniony do badania kwestii dotyczących wykonania umowy cywilnoprawnej. Kontrola taka może być sprawowana przez sądy powszechne oraz przez uprawnione do tego organy, zajmujące się ochroną praw konsumentów.

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji z dnia 3 września 2004 r. (GI-DEC-DS-182/04/385,384).

Odnosząc się do zarzutu Skarżącego, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wykroczył poza dyspozycję przepisu art. 51 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ponownie podkreślić należy, iż stosownie do art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie danych, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy spełniona zostanie jedna z wymienionych w tym przepisie przesłanek. Przesłanki te odnoszą się do wszelkich form przetwarzania danych wymienionych w art. 7 pkt 2 ustawy, w tym w szczególności do ich pozyskiwania, przechowywania oraz udostępniania. Są także względem siebie równoprawne, co oznacza, że dla legalności procesu przetwarzania danych wystarczające jest spełnienie jednej z przesłanek. Przepis art. 23 ust. 1 ustawy, powiązany jest ściśle z treścią art. 51 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (podkreślenie Generalnego Inspektora), który zawiera wymóg istnienia podstawy ustawowej dla powstania obowiązku ujawniania informacji dotyczących własnej osoby oraz zasad i trybu gromadzenia oraz udostępniania informacji.

Tym samym, powołany wyżej przepis Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zawiera delegację dla ustawy o ochronie danych osobowych. Zgodnie natomiast z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, przetwarzanie danych jest dopuszczalne m. in. jeżeli jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Zatem, w powołanym przepisie ustawodawca w sposób wyraźny i jednoznaczny odsyła do przepisów

prawa. Natomiast w myśl art. 87 pkt 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Stosownie do art. 87 pkt 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego. Z powyższego jednoznacznie wynika, iż źródłem powszechnie obowiązującego prawa w Polsce - w tym również dla Skarżącego - jest kwestionowane przez niego rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu. Natomiast podnoszona przez Skarżącego okoliczność, iż racjonalny ustawodawca, jakoby „zapomniał dopisać”, iż w treści przepisu art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, „chodzi o przepisy ustawy o ochronie danych osobowych” świadczyć może o zupełnej nieznajomości istoty ustawy o ochronie danych osobowych. Trudno sobie bowiem wyobrazić aby ustawa działała odrębnie bez powiązania jej z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa. Tym samym art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, ma charakter odsyłający i dopełnienia jego dyspozycji należy szukać w innych przepisach usytuowanych w różnych aktach prawnych. Dlatego też treści art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, nie sposób interpretować w oderwaniu od innych przepisów prawa - w tym w przedmiotowej sprawie – od przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji i Sportu.

Kategorycznego podkreślenia również wymaga, iż racjonalny ustawodawca w treści przepisu art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych, zdecydował, że przetwarzanie danych jest dopuszczalne, gdy jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą. Dlatego też należy podkreślić, iż w przedmiotowej sprawie przesłanką dla Banku, legalizującą proces przetwarzania danych osobowych Skarżącego jest również przepis art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy, który w przedmiotowej sprawie odsyła do umowy o preferencyjny kredyt dla studentów, na podstawie której to umowy Skarżący zobowiązał się do poinformowania Banku o fakcie ukończenia studiów.

W żaden sposób nie można również uznać, iż poprzez wydanie decyzji administracyjnej Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przekroczył swoje kompetencje albowiem poddał analizie postanowienia umowy cywilnoprawnej, jaką Skarżący zawarł z Bankiem - co zdaniem Skarżącego należy do wyłącznej gestii sądów powszechnych oraz organów zajmujących się ochroną praw konsumentów. Należy bowiem podkreślić, iż rozstrzygnięcie w tym zakresie nastąpiło po gruntownej analizie przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, z której wynika, że u podstaw przetwarzania danych osobowych

Skarżącego przez Bank, znajdowały się przesłanki określone w przepisie art. 23 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy. Tym samym działanie Banku wobec Skarżącego, w zakresie przetwarzania jego danych osobowych nie naruszyło przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, co szczegółowo zostanie wykazane niżej.

Ponownie zaakcentowania wymaga, iż Skarżący w dniu 19 lutego 1999 r. zawarł z Bankiem umowę „o preferencyjny kredyt dla studentów” (umowa nrxxxxxxx). Natomiast w dniu 4 stycznia 2002 r. Skarżący zawarł z Bankiem aneks do przedmiotowej umowy, na podstawie którego zmieniono m.in. treść § 10 ust. 1 umowy. Zgodnie ze wskazanym postanowieniem umowy, spłatę kredytu i odsetek Kredytobiorca (Skarżący) zobowiązany jest rozpocząć po upływie roku od daty ukończenia studiów, nie później niż w dniu 1 października, lub w przypadku, gdy ostatni rok studiów trwa jeden semestr, w dniu 1 kwietnia roku następującego po roku, w którym według planu studiów Kredytobiorca powinien ukończyć studia. Ponadto, na mocy § 6 omawianego aneksu do łączącej Skarżącego z Bankiem umowy, wprowadzono w § 5 ust. 3 postanowienie, w myśl którego Kredytobiorca zobowiązany jest do niezwłocznego powiadomienia Banku o ukończeniu studiów.

Należy również podkreślić, iż w dnia 8 września 2004 r. (a więc po wydaniu decyzji Generalnego Inspektora), weszło w życie nowe rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 1 września 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad, trybu i kryteriów udzielania, spłacania oraz umarzania kredytów i pożyczek studenckich, wysokości kredytu studenckiego i pożyczki studenckiej, warunków i trybu rozliczeń z tytułu pokrywania odsetek należnych bankom od kredytów studenckich oraz wysokości oprocentowania pożyczki i kredytu studenckiego spłacanego przez pożyczkobiorcę lub kredytobiorcę, który to akt zastąpił rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 września 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad, trybu i kryteriów udzielania, spłacania oraz umarzania kredytów studenckich i pożyczek studenckich, wysokości kredytu studenckiego i pożyczki studenckiej, warunków i trybu rozliczeń z tytułu pokrywania odsetek należnych bankom od kredytów studenckich oraz wysokości oprocentowania pożyczki i kredytu studenckiego spłacanego przez pożyczkobiorcę lub kredytobiorcę.

Wskazać jednak należy, iż zgodnie § 9 ust. 3 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 1 września 2004 r., kredytobiorca zobowiązany jest do niezwłocznego powiadomienia banku o ukończeniu studiów. Tym samym przepis ten jest identyczny w swoim brzmieniu z przepisem § 9 ust. 1 poprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 września 1998 r.

Nie można również zgodzić się ze stanowiskiem Skarżącego, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych dokonał niewłaściwej wykładni przepisu art. 6 Kodeksu cywilnego. Podkreślenia bowiem wymaga, iż w myśl powołanego przepisu, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Uwzględniając cel unormowania zawartego w art. 6 Kodeksu cywilnego zauważyć należy, że w powyższym przepisie chodzi o fakty (okoliczności faktyczne) mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a więc o fakty prawotwórcze, czyli wykazujące m.in. istnienie prawa.

W przedmiotowej sprawie - jak zostało to wskazane wcześniej - od daty ukończenia przez Skarżącego studiów, rozpoczął się bieg terminu karencji w spłacie kredytu. Tym samym, powyższy fakt bezpośrednio wskazywał na istnienie prawa Skarżącego do rocznej karencji w spłacie kredytu, jak również uprawnienia Skarżącego zwalniającego z obowiązku pokrywania przez niego w okresie karencji należnych odsetek z tytułu udzielonego kredytu. Zgodnie bowiem z § 9 umowy kredytu łączącej Bank ze Skarżącym, w okresie studiów i w okresie od zakończenia studiów do terminu rozpoczęcia spłaty kredytu, o którym mowa w § 10, należne odsetki naliczane według stopy procentowej, o której mowa w § 8 ust. 1 ust. 1, pokrywane są ze środków Funduszu Pożyczek i Kredytów Studenckich.

Dlatego też, w pełni uzasadnione jest twierdzenie, iż stosownie do § 5 ust. 3 oraz § 9 i 10 ust. 1 umowy „o preferencyjny kredyt dla studentów” oraz § 9 ust. 3, omawianego rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu, jak również w związku z art. 6 Kodeksu cywilnego, ciężar udowodnienia okoliczności ukończenia przez Skarżącego studiów, jako okoliczności mającej zasadnicze znaczenie w związku z realizacją umowy kredytu, spoczywał wyłącznie na kredytobiorcy – Panu X. Tym samym, Skarżący w celu udowodnienia okoliczności ukończenia przez niego studiów, powinien był przedstawić Bankowi niezbędne zaświadczenie dokumentujące powyższą okoliczność.

Nie można również zgodzić się z twierdzeniem Skarżącego, iż termin rozpoczęcia spłaty kredytu został określony ex lege, gdyż kredytobiorca powinien rozpocząć spłatę kredytu po upływie jednego roku następującego od daty ukończenia studiów, nie później jednak niż w dniu 1 października roku następującego po roku, w którym według planu studiów kredytobiorca powinien ukończyć studia. Odnosząc się do powyższego należy podkreślić, iż zgodnie z § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu, z dnia 1 września 2004 r. spłata pożyczki lub kredytu, wraz z należnymi odsetkami, rozpoczyna się po upływie dwóch lat od daty ukończenia studiów, w tym studiów doktoranckich, nie później jednak niż w dniu 1 października lub, w przypadku gdy ostatni rok studiów trwa jeden semestr, w dniu 1 kwietnia roku następującego po dwóch latach od roku, w którym według

planu studiów kredytobiorca powinien ukończyć studia (podkreślenie Generalnego Inspektora). Z powyższego jednoznacznie wynika, iż termin rozpoczęcia spłaty kredytu jest ściśle związany z terminem ukończenia przez kredytobiorcę studiów. Ustawodawca określił jedynie maksymalnie dopuszczalny okres karencji w spłacie kredytu, natomiast rzeczywista chwila rozpoczęcia spłaty kredytu jest uzależniona od daty ukończenia przez kredytobiorcę studiów, która to okoliczność powinna być w sposób bezsporny udowodniona.

Z tych też względów, w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, działanie Banku polegające na pozyskaniu danych osobowych Skarżącego zawartych w zaświadczeniu o uzyskaniu przez niego absolutorium, jak również o złożeniu egzaminu magisterskiego i uzyskaniu tytułu magistra w dniu 26 czerwca 2003 r. znajdowało uzasadnienie w przepisie art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, gdyż było to niezbędne dla zrealizowania obowiązków Banku wobec Skarżącego wynikających z przepisów prawa, np. związanych z prawidłowym wyznaczeniem rocznego okresu karencji w spłacie kredytu, jak również w treści przepisu art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy, bowiem odbywało się ono w związku z realizacją umowy o „preferencyjny kredyt dla studentów”.

Skarżący w złożonym wniosku podniósł ponadto, iż umowa jaką zawarł z Bankiem ma charakter wzorca umownego i dlatego też, postanowienia w niej zawarte powinny być tłumaczone na korzyść konsumenta. Odnosząc się do powyższego należy podkreślić, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych – zgodnie z kompetencjami jakie przyznano mu w ustawie o ochronie danych osobowych - analizując stan faktyczny niniejszej sprawy badał wyłącznie kwestie dotyczące przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez Bank. Powyższa analiza została przeprowadzona na podstawie przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Generalny Inspektor nie jest natomiast organem właściwym do oceny transparentności wzorca umowy cywilnoprawnej, jak również analizy poszczególnych postanowień tego wzorca - tym bardziej nie jest upoważniony do tłumaczenia postanowień przedmiotowego wzorca na korzyść konsumenta. Do przeprowadzenia powyższych działań uprawniony jest wyłącznie sąd powszechny.

Warto również dodać, iż zgodnie z § 32 ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 10 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. Nr 149, poz. 1673 z późn. zm.), Bank przechowuje dowody księgowe w oryginalnej postaci przez okres wynikający z przepisu art. 74 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jednolity: Dz. U. 2002 r. Nr 76 poz. 694 z późn. zm.). Natomiast, stosownie do art. 74 ust. 2 pkt 4 ustawy o rachunkowości, zbiory dowodów księgowych dotyczących wieloletnich inwestycji rozpoczętych, pożyczek, kredytów oraz umów handlowych, roszczeń

dochodzonych w postępowaniu cywilnym lub objętych postępowaniem karnym albo podatkowym, podlegają trwałemu przechowywaniu przez okres 5 lat od początku roku następującego po roku obrotowym, w którym operacje, transakcje i postępowanie zostały ostatecznie zakończone, spłacone, rozliczone lub przedawnione. Należy podkreślić, iż treść przepisu art. 74 ust. 2 pkt 8 ustawy o rachunkowości, wskazuje, że pozostałe zbiory dowodów księgowych oraz dokumentów (nie wymienionych w art. 74 ww. ustawy) przechowuje się przez okres 5 lat od początku roku następującego po roku obrotowym, którego dane zbiory dotyczą.

Z powyższego jednoznacznie wynika, iż nawet po wygaśnięciu, czy wypowiedzeniu umowy o „preferencyjny kredyt dla studentów”, Bank uprawniony jest do przetwarzania danych osobowych Skarżącego, w tym również danych pozyskanych przez Bank ze złożonego przez Skarżącego zaświadczenia, w celach archiwalnych - przez okres ściśle określony w ustawie o rachunkowości.

Reasumując, analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie daje podstawy do stwierdzenia, iż działanie Banku polegające na przetwarzaniu danych osobowych Skarżącego zawartych w złożonym przez niego w Banku zaświadczeniu o uzyskaniu przez niego absolutorium, o złożeniu egzaminu magisterskiego i uzyskaniu tytułu magistra w dniu 26 czerwca 2003 r., znajduje uzasadnienie w przepisach ustawy o ochronie danych osobowych. Dlatego też, decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 3 września 2004 r. w przedmiocie odmowy nakazania Bankowi usunięcia danych osobowych zawartych w zaświadczeniu o ukończeniu przez Skarżącego studiów wyższych jest w pełni uzasadniona. W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor rozstrzygnął, jak we wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy z o ochronie danych osobowych w związku z art. 13 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).